

RADU F.
CONSTANTINESCU

NECENZURAT

Cuprins

N-o să-mi fie dor de tine / 7

Preludiul în traducere liberă / 18

Greșelile / 22

Bărbatul „da, dragă“ versus
bărbatul „dat dracului“ / 26

Cele cinci tipuri de femei / 31

Prima dintre cele nouă povești care par
să nu aibă legătură cu nimic / 41

A doua poveste care pare
să nu aibă legătură cu nimic / 53

Paradoxurile presiunilor sociale / 56

Cea mai bună poziție / 93

A treia poveste care pare
să nu aibă legătură cu nimic / 98

Trenurile care pleacă
nu fac curse dus-întors / 100

A patra poveste care pare
să nu aibă legătură cu nimic / 102

50 ways to leave your lover / 107

A cincea poveste care pare
să nu aibă legătură cu nimic / 112

Ce faci când iubești un bărbat
care nu e al tău? / 115

Un sfat de DJ / 119

De ce preferă femeile
bărbații mai în vârstă / 121

A șasea poveste care pare
să nu aibă legătură cu nimic / 124

A șaptea poveste care pare
să nu aibă legătură cu nimic / 130

Iubește-mă cu voce tare / 131

A opta poveste. Care pare
să aibă legătură cu a șasea / 133

Nebunia în doi de care nimeni
nu vrea să se vindece / 135

Dream building! / 138

Dacă... / 140

Pentru fiecare soț neglijat
există un amant suprasolicitat / 145

Sper să nu deranjez! / 148

18 ani. 18 ani mai târziu / 151

Despre întâmplări și alegeri / 156

Reciprocitatea / 157

Ce-și doresc femeile,
dar le e rușine să spună / 165

Epilog sau „va urma?“
N-aș fi ajuns aici fără tine / 187

N-o să-mi fie dor de tine

În loc de prefață, dedicație, tabel cronologic și alte acareturi

Nu o să șterg pozele cu tine din telefon. Nu o să vorbesc cu prieteni comuni să aflu ce mai faci. Nu o să bat DJ-ul dacă pune melodia aia pe care mi-ai promis tu că n-o să-ți mai muți nici odată hainele.

Sau eu ți-am promis că n-o să ți le mai muți? Cum a fost?

Pur și simplu, n-o să-mi fie dor de tine și nu o să schimb locul mobilei prin casă. S-o fac să pară altfel. Altcumva. Altundeva.

N-o să las mușcatele să moară de sete, iar eu... eu în niciun caz n-o să mă îmbăt.

N-o să-mi fie dor de tine și n-o să-ți dau unfriend ca apoi să caut să-ți văd de pe pagina lui Dan check-in-urile.

N-o să merg ca din întâmplare la restaurantul tău preferat să cer un borș de vițel și să te aștept... ca un bou.

Nu te gândeai măcar o secundă că o să dau jos ramele alea de pe pereți. Oricum, n-am apucat să punem nimic în ele!

Să nu crezi că n-o să mai merg la Constanța.

Sau că n-o să mai beau Jägermeister din pahare reci.

Sau că n-o să mă mai îmbrac cu tricoul verde. Sau că o să donez cămașa neagră unui om al străzii...

Nu.

N-o să-mi fie dor de tine. Pentru că sunt al dracului de hotărât... să te păstrez!

Ține minte acest anti-blestem!

Ține-l minte, că nu o să te urmărească toată viața. O să doară-mă cu tine în pat. O să-ți răvășească părul și lecturile.

Dragostea nu se spală cu apă. Nu se îneacă în vin. De oameni mai scapi, dar de dorul lor? E ca și când trupul tău ar lăsa pe perete umbra celui care a plecat.

Nu crezi în fantome? Dar dorul ce este dacă nu fantoma unui sentiment?

Știi cum se invocă un spirit? Oamenii se țin de mână. La o masă. Eu încă nici nu te țin de mână și tot ce credeam că a murit se întoarce. Așa. Fără efecte speciale. La o cafea.

Ce straniu! Oamenii își beau cafeaua ca să se trezească. Pe mine, cafeaua asta pe care o bem împreună mă face să visez.

Visez sau îmi aduc aminte?

Până și degetele mele au amintiri cu tine! Chiar... Sâniii tăi cum stau cu memoria? Îmi aduc aminte de o cafea exact ca aceasta. Doar că nu era la începutul unei zile. Era la sfârșitul unei nopți.

Cum scapi de dor? Legal?

Dorul nu poate să fie aruncat din tren. Nu poți să-l arzi sub formă de scrisori. Nu poți să-l decupezi din fotografii. Din fotografii dispar doar oamenii. Sau ar trebui să spun că invers? Că oamenii decupați dispar *doar* din fotografii?

Dorul nu se rupe, nu se îndoiaie, nu se turtește, nu poate să fie tras în fire și făcut ghem. Ce bucurie ar fi asta cu ghemul pentru pisicile tuturor femeilor care așteaptă pe cineva.

Dorul e ca un magnet uriaș care atrage toate melodiile plângăcioase, făcând melancolia accesibilă chiar și tinerilor. Până la urmă, tot trecut e și ziua de ieri.

Dorul nu poate fi sufocat cu perna, așa că degeaba plângi în ea.

Mulți au încercat să-l otrăvească folosind alcool. Studiile de specialitate făcute prin baruri au demonstrat însă că dorul și alcoolul

sunt în foarte bune relații cu telefonul tău mobil de pe care trimiți mesaje chiar și la numerele pe care erai sigur că le-ai șters.

Dorul caută femeia pierdută în alte femei. Și bărbatul în alte... mă scuzați de expresie. Din nefericire celelalte femei sunt frumoase degeaba. Că nu sunt *ea*. Iar celelalte, pardon de expresie, vor fi mereu mai puțin satisfăcătoare.

Sexul cu o femeie pe care nu o iubești nu e altceva decât masturbare asistată.

Știi, noi, bărbații, vrem să ieșim mereu bine, așa că sacrificăm adesea fericirea în favoarea reputației. Eu o să recunosc deschis că mi s-a întâmplat să fiu tirbușonul de scos dorul din piept. Sau de pe unde era el.

A doua zi mi-a spus că noaptea a fost una dintre cele mai bune, dar dimineața nu-mi spune decât ce nu vreau să mai aud.

Făcea oare ăla, de plecase și lăsase doar dorul, cafeaua mai bună? Nu. Dar așa cum zilele în care nu se întâmplă nimic sunt doar timp și anii trăiți fără un scop sunt doar risipă, la fel și dorul, acest jar pe care timpul nu-l stinge niciodată de tot, nu trece cu apă. Trece cu o altă flacăra.

#necenzurat

UNEORI AȘTEPȚI SĂ SE
ÎNTOARCĂ O DRAGOSTE
ȘI VINE ALTA. PE CARE NU
ȘTIAI CĂ O AȘTEPȚI.

Tu credeai să te lași. Ca alți lași. Treptat. Dacă n-ai țigări trei zile, nu înseamnă că te-ai lăsat de fumat. Dacă nu-l mai vezi un an, nu înseamnă că l-ai uitat...

Credeai că dorul se va acoperi cu un strat gros de timp. Cam de cât viitor ai nevoie să acoperi trecutul?

Ce-ai face dacă ți-aș spune că sunt mai mulți parteneri posibili în lume, decât mai ai tu zile de trăit? Prea multă tristețe. Ne place de noi triști. Tristețea ne dă o aură de neînțeleși. Suntem în avangarda timpului nostru.

Deja morți.

Nu-ți dai viața la reparat. O repari singur, ca pe o mașină lovită-n față, căreia îi picură lacrimi din radiator.

Curaj.

Pune și niște muzică. Există multe cântece despre cum să-l uiți. Fix alea sunt cele care, de fapt, îți tot aduc aminte. Există multe cântece despre cum nu poți să grăbești iubirea. Așa cum nu o poți face să vină mai repede... n-o poți face nici să plece.

Dacă e să te lași de fumat, te lași cu pachetul în buzunar. Altfel, găsești mereu binevoitori care să-ți ofere o țigară. Dacă vrei să-l uiți... mereu o să se trezească cineva să-l pomenească într-o conversație, că doar n-o să vă ucideți toți prietenii comuni.

Uneori, în timp ce crezi că te lupți cu sevrul de iubirea lui descoperi că nu erai prinsă decât în cătușele obișnuinței. Alteori, crezi că ea te sufoca și ți-ai câștigat libertatea. Apoi descoperi că ești un paralytic, milionar în euro, într-o țară în care tot ce-ți dorești să cumperi se plătește în flotări!!

Fugim unii de alții.

Fugim de amintiri. Le dăm jos de pe perete, le ștergem de pe hard, punem milioane de poze cu noi singuri. Singuri și fericiți. Mai ales pozele alea sunt semn clar că nu ești. Numai nebunii numesc golul acela din suflet „oportunitate“.

Nu timpul le rezolvă pe toate, ci oamenii pe care ai șansa să-i întâlnești te vindecă!

Trebuie să înțelegi că există un optimism realist și un pesimism aspirațional. Și există povești nemuritoare pentru adulți: Iubirea neîmplinită care te urmărește toată viața.

„A fost o dată ca niciodată“ înseamnă că nu se mai întâmplase nici o dată până atunci, nu că nu se va mai întâmpla niciodată până la sfârșitul vieții.

„A trecut ca o rază de soare“? Vezi că și mâine e o dimineață. Cometă? Astea se mai întorc.

Optimismul realist cere de la om un singur lucru: așa cum se teme că lucrurile rele care s-au întâmplat s-ar putea repeta, tot așa să creadă că lucrurile bune care s-au întâmplat se pot repeta și ele!!

Oamenii cred mai degrabă că nu vor scăpa niciodată de fantoma unei iubiri neîmplinite, ci doar vor putea să țină vie flacăra unei iubiri întregi. Cu pesimismul ăsta căutăm noi fericirea, evitând cu grijă toate locurile unde chiar am putea-o găsi?

Eu zic să ne dăm două palme și să ne revenim.

Nu acum, că sunteți la serviciu și vă stricați machiajul. Și nu de față cu alți colegi. Vorbește lumea...

Lăsăm gluma la o parte: E dragoste sau cancer? Dacă există cancer de sân, dragostea asta ar fi un cancer SUB sân?

E dragoste sau un terminator indestructibil care iese din poze să te omoare cu arma lui secretă: melancolia blegoasă?!

S-a dus. Te-a rănit, OK. Dar ai grijă să faci diferența corectă între sentiment și resentiment. Dacă nu lupți să scapi de efectele secundare ale despărțirii, poate că îți cam place. Ți se pare că ești interesantă. O eroină romantică. Personaj de roman. Mie mi se pare că ești cel mult emo. Și parcă a trecut moda asta.

Da, există iubiri ca niște povești nemuritoare pentru adulți. Dar astea au cel puțin două personaje. Și amândouă au grijă de ea, că de-aia trăiește nebuna și uneori face și pui. Căroră poți să le povestești adevăratele *Povești nemuritoare*. Cele pentru copii.

**„Portretul robot al fericirii“ sau
„Cum arată relația perfectă“ pentru cei care nu o au**

Bărbații își imaginează relația perfectă ca pe o mașină frumoasă și rezistentă. Să ți-o admire toată lumea la semafor. Să nu fi nevoit să bibilești la ea. Dar nici mașina ideală nu există, iar femeile și mașinile seamănă mult: dacă nu ai grijă de ele, te lasă.

Femeile își imaginează relația ideală mai ales prin negație. NU vor să li se mai întâmple lucruri care li s-au întâmplat deja. Parcă sunt cele zece porunci:

Să nu bea.

Să nu se uite după altele.

Să nu... mai fiu rănită.

Și unii și alții își doresc un soi de telecomandă magică pentru relația lor. Una care să deruleze înapoi și să facă din nou mai bine, sau să facă din nou pentru că a fost atât de bine... Să crească volumul orgasmului. Să crească volumul pectoralilor și alte volume până sunt numa' bine.

Bărbații, în general, i-ar da mai încet sonorul când are chef de ceartă. Poate chiar pe *mute*. Totul e să n-o uite pe pauză.

Dar nu. Nu se poate.

În relația perfectă interesul nu moare pentru că există încă farmecul discret al nesiguranței.

În relația perfectă comunicarea nu merge domol, gen Cotele apelor Dunării. Mai degrabă seamănă cu un teatru radiofonic pentru vecini.

În relația perfectă femeia nu stă nici în spate, nici în față.

Un bărbat supus aparține deja trecutului, chiar dacă el nu și-a dat încă seama.

Amuzant e că până pe la treizeci de ani, când ești în relația perfectă nu ți se pare deloc că ar fi așa!

Vezi certurile de un minut mai mari decât fericirea de o săptămână.

Vezi pasiunile lui obositoare, el îți vede prietenele la fel de obositoare. Vezi două, trei defecte ignorând o sută de calități. Vezi foarte clar ce ar trebui să se schimbe la ea...

Abia când pleacă realizezi că erau câteva lucruri de schimbat și la tine. Apoi te miri cât de goală poate să-ți fie mâna fără mâna ei. Și cauți. Acel casting de bărbați când îți vine să spui: Neeext! Acel înșir-te mărgărite, când ne laudăm noi cu câte am avut.

O căutare pornită aiurea din start.

Relația perfectă nu e ceva ce găsești. E ceva ce trebuie să construiești.

Bărbații au inventat inteligența artificială. Femeile au inventat frumusețea artificială. Așa că...

Dacă n-o iubești dimineața, n-o iubești deloc, doar îți place cum se machiază!

Și dacă ai norocul ăsta, ajungi să adori când i se scurge puțin rimelul. Când o faci să râdă cu lacrimi.

Și părul. Niciun hair stylist nu poate să-i dea atât volum cât îi dai tu atunci când o ciufulești într-o bătaie cu perne cu happy end.

Tenul ei imperfect devine senzațional atunci când îi înveți geografia alunițelor, iar cele două mici vergeturi de pe fund parcă sunt albiile a două râuri extatice care pornesc din izvorul fericirii...

În fiecare dimineață spune că nu vrea s-o vezi așa: Sunt urâtă la șapte dimineață! Nu și dacă te prinde șapte dimineață la mine în pat.

Are ochii aproape lipiți de somn? Încă privesc înspre înăuntru, către sufletul în care mă lăfăi ca un pașă. Un palat pe care nu îl împart cu nimeni.

E superbă dimineața. Cu ea. Are rost să oprești alarma doar ca să poți să te bucuri de imaginea ei dormind. Înger imperfect cu o aripă neagră. Sculptură perfectă cu un colț ciobit. Sau să-i dai un telefon mamei ei. Să-i mulțumești că a făcut-o.

Să te furișezi în vârful picioarelor și să-i pregătești micul dejun. Un mic dejun la fel de imperfect cum se vede ea pe ea în fiecare dimineață.

#necenzurat

WE ARE NOTHING BUT TWO
IMPERFECTIONS FITTING
TOGETHER PERFECTLY.

Așa știi că ești în faza de relație pe la mijloc. Când speli vasele de drag, nu de gura ei. Când știi destul de multe despre ea încât să știi ce-i place și totuși îți mai oferă surprize. Când plănuiești o seară romantică și nu-ți iese pentru că ea a invitat prieteni sau când nu plănuiești nimic și iese cât să scrii o carte frumoasă pe care oamenii să o citească zâmbind.

Normal că nu scrie nimeni despre asta. Cine să scrie despre cât de frumoasă e ea în pantaloni de casă? Pantaloni de casă au toate. Nu e nimic special pentru publicul larg fiindcă iubirea, când e pe la mijloc, lasă publicul larg afară.

Desigur, se mai aude prin ușă...

Păcat e că, atunci când e la sfârșit, aduce tot felul de oameni ca public: prieteni care-și dau cu părerea, rude care nu-ți dau telefon de ziua ta, dar sună acum să ceară explicații, colegi care vorbesc compătitor sau te judecă.

E frumoasă iubirea asta suspendată între început și sfârșit, ca o clipă veșnică.

După ce ai cucerit-o n-o mai apreciezi? Nu meriți să o păstrezi.